

JAN VAN DER CRUYSE

BLING

DIAMANTROOF IN DELHI

BLING

DAVIDSFONDS
UITGEVERIJ

VRIJDAG 29 MEI

- DELHI BELLY -

Delhi Airport – Gate 17

De schoonmaakster vlak bij gate 17 kan net zo goed twintig of vijftig jaar jong zijn. In een onopvallende zwarte *kurti* schuifelt ze van vuilnisbak naar vuilnisbak. De rug van haar paarse fluoehesje vermeldt trots: *Delhi Airport*. Daaronder discreter: *Maintenance*.

Met blauwe doktershandschoenen plaatst Adi een verse zak in de vuilnisemmer en zet het deksel erop. Hij is opnieuw klaar om de passagiers te bevrijden van hun eindeloze stroom aan blikjes, kauwgom en tissues.

De avondpiek is achter de rug en Terminal 3 ligt er zogoed als verlaten bij. Niemand kijkt op wanneer de schoonmaakster een trapje van de kar haalt en tegen de muur openvouwt. Om het spinrag uit de hoeken van het valse plafond te verwijderen, heeft ze een plumeau met telescopische steel.

Ze beklimt de ladder en geeft de beveiligingscamera onder het plafond een beurt. Een erg stevige beurt: zonder daarbij zelf in beeld te komen, duwt ze de lens hard opzij zodat hij enkel nog de hoek van het plafond en de muur in beeld krijgt. Dan komt ze rustig naar beneden, schuift vakkundig het trapje en de plumeau opnieuw in elkaar en rijdt weg met het karretje.

Ze is er niet bezorgd om dat iemand wat gemerkt zou hebben: een kleine moslima in schoonmaakoutfit is in deze omgeving net zo onzichtbaar als een sprinkhaan in het hoge gras.

Een grote blonde passagier heeft de hele procedure gadegeslagen terwijl hij voorovergebogen zit te spelen met zijn iPhone, de ellebogen op de knieën. Hij heeft wakkere grijze ogen en een brede ongeschoren kin met een putje.

Ze stapt in zijn richting en harkt een verfrommeld sigarettenpakje van onder een stoel naast hem. Zonder hem aan te kijken, fluistert ze: ‘Zitten we goed?’ Haar Engels heeft niet de verwachte zangerige toon van een Indiase schoonmaakster: ze klinkt helder en Brits.

‘Precies op tijd. Landing om kwart over elf. Ben je klaar?’

‘Zoals voorzien. Veel geluk!’

Dan rijdt ze naarstig door naar de volgende vuilnisbak. Niemand heeft wat gemerkt wanneer ze met het karretje in een lift verdwijnt.

Hoog boven Iran – Vlucht 9W229

Voor de bemanning is dit een droomvlucht: vanavond reizen slechts twaalf passagiers in businessclass. Het gedempte monotone geluid van de twee krachtige motoren werkt eerder slaapverwekkend dan storend. Zelfs de weinige wakkere reizigers hebben zich met hun koptelefoon begraven onder een donsdeken en bekijken een van de vele films waaruit ze kunnen kiezen.

Geen film bij de passagier in stoel 3K, een forse dertiger met gemillimeterd kapsel. Op de plaats waar een van zijn wenkbrauwen onderbroken is door een verticaal litteken, draagt hij een opvallende piercing. Hij heeft een indrukwekkende rug- en schouderpartij: hij zou buitenwipper kunnen zijn in een hoerentent, of Bulgaars kampioen hamerslingeren. Hij brengt op zijn minst ontzettend veel tijd door in de gym.

Het allegaartje aan tatoeages is deels bedekt met een stoer T-shirt van de Chicago White Sox, met afgeknipte mouwen. Zijn gespierde linkerarm toont een blauwe parachute met twee vleugels, en daaronder een korte tekst in merkwaardige ronde lettertekens. Door zijn ruime lichaamsmaten steken zijn zwarte *combat boots* voorbij het voeteneinde van het bed.

Onder het licht van een led-leeslampje leest hij geboeid in een paperback. De cover toont in zilveren letters één woord op een azuurblauwe achtergrond: Алмаз – diamant.

De steward draagt een stijlvol citroengeel *nehru*-jasje. ‘Mijnheer Tokar, zou u zich comfortabeler voelen als ik die schoenen voor u wegzet en een donsdeken breng?’ vraagt hij hulpvaardig.

‘Nee, bedankt. Een goede cowboy rust met zijn schoenen aan.’

‘Nog een slokje champagne misschien?’ biedt hij aan terwijl hij uitnodigend een fles Billecart-Salmon Brut toont.

Brede glimlach. ‘Die is lekker. Nog een halfje misschien.’

‘Het is een Grande Reserve Brut, gemaakt van de beste druiven uit de streek van de Marne, samengesteld uit pinot meunier, pinot noir en chardonnay. Een lichte neus van peer en de geur van gemaaid hooi.’

De forse passagier drinkt in één slok het restje van zijn vorige glas leeg en steekt het omhoog voor een *refill*.

Terwijl hij bijschenkt, bestudeert de steward de rechterarm

van de passagier. Een gepolijste stalen handboei is door een stevige ketting verbonden met een kleine koffer in matzwart staal.

Hij geeft de passagier nog een zakje borrelnootjes en vervolgt zijn ronde naar de voorkant van de cabine. Nadat hij het leeslampje van een slapende oudere dame op de eerste rij uitgeknipt heeft, keert hij langs de andere middengang terug naar achteren.

Voorlopig liggen bijna alle reizigers te slapen. Ook de andere bemanningsleden die de service verzorgen voor de businessclass, zijn nergens te bespeuren.

Het lichtje boven de wc-deur springt van groen naar rood wanneer hij de deur achter zich vergrendelt. Hij giet zorgvuldig de rest van de champagnefles leeg in het toilet. Hij blikt snel op zijn horloge. 21.48 uur, Delhi-tijd. Over anderhalf uur staan ze aan de grond. Voor de spiegel prutst hij voorzichtig de dunne namaaksnor van zijn bovenlip, en met een vochtig doekje verwijdert hij de lijmsporen. Ten slotte vist hij een trendy bril uit zijn borstzakje. Het montuur van namaakschildpad en helderblauwe lak is stijlvol en vooral erg opvallend. Hij ontdoet zich snel van het gele jasje en trekt het binnenstebuiten opnieuw aan. In een *midnight*-blauw jasje met gouden paisleymotief zal niemand hem nog herkennen als de steward van daarnet.

Hij stapt uit het toilet en gluurt even achter het gordijn van de *galley*. De kleine vliegtuigkeuken is helemaal leeg. Hij plaatst de lege champagnefles op het aanrecht en pikt voor zichzelf nog een glas water van een dienblad voor hij naar zijn eigen stoel terugkeert. Nadat hij zijn jasje keurig opgeborgen heeft in het kastje boven zijn stoel, doet hij nog wat stretchoefeningen. Dan vlijt hij zich neer. Vanuit stoel 6A heeft hij een goed overzicht over de hele businessclass.

Hij heeft al vijftig keer zijn horloge gecheckt. De tijd tikt onverbiddelijk verder. Hij begint zich zorgen te maken wanneer de verlichting in de cabine aangeknipt wordt en de kruidige geur van warme samosa's en curry opstijgt uit de *galleys*.

De resten van het diner zijn amper opgeruimd wanneer de boordcommandant aankondigt dat de landingsprocedure ingezet is. Over een halfuur staan ze in Delhi aan de grond en de reizigers worden nu verzocht om hun veiligheidsgordel vast te gespen en hun stoel rechtop te zetten.

Hij slaakt inwendig een zucht van opluchting wanneer de passagier met de biefstukschouders in 3K voorzichtig rechtop krabbelt. Hij beweegt zich voorovergebogen met onzekere kleine pasjes naar achteren in het vliegtuig, tot bij de toiletten. Op zijn voorhoofd parelen zweetdruppels en zijn gezicht heeft de kleur van geschilde komkommer. Met zijn rechterhand drukt hij een gebreide Noorse pullover tegen de borst. Alleen Hira weet dat hij daaronder het koffertje verstopt houdt.

Het toilet is vrij en hij murwt snel zijn massieve torso door de kleine deur naar binnen. Het duurt wel vijf minuten voor het licht boven de deur weer op groen springt. Hij waggelt naar zijn stoel met de wobbelige pas van een astronaut die net op aarde teruggekeerd is. Daar gaat hij kaarsrecht zitten met gesloten ogen en het hoofd achteruit.

Een stewardess in een elegant geel jasje hurkt naast hem neer. Sergei heeft weinig oog voor haar exotische charmes, maar knikt dankbaar voor het glas water, het papieren zakje en de zachte handdoek die ze hem aanreikt.

Delhi Airport – Gate 12

Wanneer de Airbus na een vlucht van 9 uur en 14 minuten tot stilstand komt bij gate 12, is de gespierde koerier een van de eerste passagiers die het vliegtuig verlaat. Hij ziet er net iets beter uit dan een halfuur geleden. Toch spreken zijn vale gelaatskleur en zijn bloeddoorlopen ogen boekdelen: deze man is niet in topvorm. Hij verstopt het metalen koffertje nog steeds discreet onder de opgevouwen pullover.

Hira volgt hem op enige afstand, het blauwe *nehru*-jasje los over de arm en een kleine sporttas over de schouder.

Rik zit hen op te wachten aan de gate, precies zoals afgesproken. Wanneer Hira passeert, kijken ze elkaar heel even in de ogen, zonder blijk van herkenning. Rik pikt zijn tas op en laat zich meedrijven met de stroom van passagiers.

Door de luidsprekers klinkt sitarmuziek en het tapijt ademt herinneringen uit aan sandelhout, kardemom en alles wat reizigers er tijdens de voorbije maanden op gemorst hebben. De lange rij vermoeide passagiers uit Brussel schuifelt in de richting van de grenscontrole.

Sergei houdt halt boven aan de roltrap wanneer hij beneden de grote menigte ziet wachten bij de paspoortcontrole. Dat duurt veel langer dan zijn spijsvertering op dit moment toelaat.

Hij kijkt vluchtig in het rond. Dertig meter links achter hem is een deur met het opschrift dat hij zoekt. Hij kent geen snars Hindi, maar het symbool eronder met het mannetje is universeel. Hij stevent er met een snelle pas op af. Geen minuut te vroeg, want een onderhoudsman in bruine overall en een oranje fluohesje bereidt zich net voor om het toilet af te sluiten voor een schoonmaakbeurt. Het groene doktersmaskertje en een paar dikke plastic handschoenen verraden zijn ambitie om daarbij alle remmen los te gooien.

Twee van de drie toilethokjes zijn op slot. Het middelste is vrij. Sergei sprint voorbij twee Italianen die geanimeerd staan te praten bij de wastafel en kan nog net op tijd het slot achter zich dichtknippen. Hij klapt gehaast het wc-deksel omhoog en laat zich op zijn knieën vallen met zijn hoofd boven het toilet.

Delhi Airport – Herentoiletten

Zodra Rik en Hira de toiletruimte binnenstappen, rijdt Sachin er ook zijn onderhoudskarretje naar binnen. Hij begeleidt met vriendelijke autoriteit de twee Italianen naar buiten. Hij trekt de deur achter hen dicht en kleeft op de buitendeur een bordje met in Indiase letters ‘Gesloten. Pest Control’. Daaronder het pictogram van een kakkerlak en een doodshoofd. Wie voor een toilethokje een onderhoudsman aantreft met een masker over neus en mond, heeft geen verdere vertaling nodig.

Binnen verloopt de actie razendsnel, en precies zoals tijdens de voorbije weken tot in den treure geoefend werd. Rik en Hira dragen bivakmutsen en doktershandschoenen die klaarlagen in het onderhoudskarretje. Rik pakt een grote kartonnen doos waspoeder van de trolley en sleurt de verpakking kapot. Hij schudt de inhoud op de vloer. Een dunne plastic zak met een pistool en een bruin etui vallen met het geurige detergent op de vloer. Terwijl Rik het pistool pakt, haalt Hira een klein glazen flesje en een injectiespuit uit het etui. Hij vult vaardig de spuit met de vaalgele suspensie uit het flesje en tikt er even tegen met zijn vingernagel.

Ze kijken elkaar aan en knikken. Hira gebruikt een pas-

se-partout om het slot van buitenaf te ontgrendelen en Rik trapt krachtig tegen de deur.

Sergei heeft geen benul van wat hem overkomt. Wanneer hij verschrikt zijn hoofd omdraait, kijkt hij recht in de loop van het pistool. Hij voelt een pijnscheut wanneer Hira de injectiespuit voluit achteraan in zijn hals leegduwt. Ondanks zijn indrukwekkende spiermassa en zijn spartaanse militaire verleden maakt Sergei in deze vernederende houding geen schijn van kans. Een warme gloed spreidt zich uit van zijn hals tot aan zijn schouders en zijn wangen. Alles wordt zwart en hij voelt niets meer wanneer zijn kin hard de porseleinen rand van de toiletpot raakt. Hij rolt opzij, roerloos, met zijn gezicht op de gore wc-vloer.

Rik slaat kort met de vlakke hand op de wang van de koerier. Geen reactie. Hij pakt Sergei stevig bij de enkels en trekt hem achteruit tot in het publieke gedeelte van de toiletruimte. Hij voelt met zijn vingers of de mond en de keel van Sergei vrij zijn en rolt hem op zijn zijkant.

Ondertussen neemt Hira een kleine slijpschijf van het karretje en plugt de stekker in het stopcontact. Het duurt een halve minuut voor de stalen ketting het begeeft. Hira stopt de spuit veilig terug in het etui. Ondertussen legt Rik het pistool op de tegelvloer en neemt een stevige hamer van het onderhoudskarretje. Na enkele korte, rake klappen is van het plastic namaakpistool niets meer te herkennen. Zowel de metalen onderdeeljes als de splinters zwarte kunststof verdwijnen samen met het etui en de twee bivakmutsen in een ondoorzichtige zwarte zak.

Samen slepen ze Sergei terug in zijn toilethokje. Rik voelt nog even zijn pols en draait zijn hoofd zijwaarts. Na al die moeite om hem levend te beroven, zou het zonde zijn als hij nu stikte in zijn eigen braaksel. Daarna sluit hij de deur van het hokje opnieuw af met de passe-partout.

Rik kijkt op zijn chrono. Hij steekt twee vingers omhoog en glimlacht tevreden naar Hira. Toen ze dit scenario voor het eerst repeteerden, hadden ze zeven minuten nodig. Na grondige wijziging van de initiële aanpak en het uitstippelen van een precieze taakverdeling, lukte het uiteindelijk tijdens de repetitie op negentig seconden. Twee minuten is niet hun record, maar het valt perfect binnen de norm.

Rik raapt het koffertje van de grond en inspecteert het vluchtig. Stevig materiaal maar geen hightech slot. Ongetwijfeld geen uitzonderlijk harde noot om te kraken, maar dat is een zorg voor later.

Een snelle check van de ruimte verzekert Rik ervan dat ze niets vergeten zijn. Ze stoppen hun handschoenen en alle losse spullen in de kleine zwarte zak. Een laatste bevestigende knik. Dan klopt Rik snel drie keer op de buitendeur. Wanneer Sachin de deur opent vanaf de buitenkant slenteren Hira en Rik achter elkaar naar buiten. Als twee vermoeide zakenreizigers zoeken ze elk hun weg naar de gates.

De onderhoudswerkzaamheden van Sachin zijn achter de rug. Hij doet de buitendeur van het toilet keurig op slot, stopt zijn masker in zijn broekzak en kuiert met een trekker en een emmer in de richting van de dienstlift. Het plaatje over ongediertebestrijding op de deur is ook zonder onderhoudstechnicus duidelijk genoeg om Sergei ongestoord te laten uitslapen. En om Rik en Hira de nodige afstand te laten nemen voor de noodklokken geluid worden.

Delhi Airport – Aankomsthal

Anderhalf uur later is de aankomsthal zogoed als verlaten. Het schoonmaakpersoneel maakt gebruik van de luwte om met stoffer en blik de boel netjes te houden. Het opgewonden getoeter van busjes en taxi's op straat is bijna ongemerkt verdwenen en slechts af en toe verschijnt er nog een passagier uit de bagagereclaim. Een handjevol reisagenten en limousinechauffeurs wacht met opgestoken bordjes. Gurvinder en Nabhi zijn twee van hen. Al twee uur wachten ze op een koerier uit Antwerpen. Geen enkele van de aankomende passagiers van het voorbije uur beantwoordde aan zijn beschrijving of toonde ook maar enige blijk van herkenning voor hun kartonnetje met 'Munshi Hafiz Diamands Ltd' op.

Het scherm met vluchtinformatie laat geen twijfel. De vlucht uit Brussel is stipt op tijd geland, om 23.12 uur. Drie minuten te vroeg zelfs. Het is nu bijna halfeen. Gurvinder staat al ongemakkelijk heen en weer te schuifelen.

'Zou het kunnen dat hij ons voorbijgewandeld is en alleen onderweg is naar Meerut?' hoopt hij.

'Onmogelijk. Hij weet dat we hem opwachten. Een wester-

ling raakt op dit uur niet zonder hulp van Delhi naar Meerut. Bovendien heeft hij een kostbare zending bij zich. Hij raakt geen kilometer ver zonder ons.'

'Was hij wel aan boord?'

'Jet Airways vliegt rechtstreeks, dus hij kan nergens anders uitgestapt zijn. En hij was zeker aan boord bij het vertrek, dat hebben ze vanuit Brussel nog bevestigd.'

'Zijn er andere uitgangen? Hebben we niet goed opgelet?'

'We weten allebei beter. Er is iets mis. We moeten mijnheer Gabi verwittigen.'

'Dat kan jij beter doen, ondertussen ga ik kijken of ik nog iemand vind bij de balie van de luchtvaartmaatschappij. Blijf opletten: als hij buitenkomt, mag je hem niet missen.' Daarop stapte Gurrinder zelfverzekerd naar de roltrap om zich boven te vergewissen of ze geen informatie gemist hebben over de vlucht uit Brussel.

Terwijl hij met één hand onvermoeibaar het bordje blijft omhooghouden, doorloopt Nabhi met zijn andere duim de namenlijst van zijn mobieltje. Wanneer hij de juiste contactpersoon gevonden heeft, drukt hij op de groene toets. Al na één keer rinkelen hoort hij aan de andere kant een geprikkeld: 'Hallo?'

'Mijnheer Gabi, het spijt me dat ik u moet storen in het holst van de nacht, maar we zijn nog steeds op de luchthaven en we maken ons zorgen over de koerier.'

Antwerpen – Moon Garden Restaurant

In Antwerpen is het bijna 21 uur. Het Moon Garden Restaurant zit, zoals elke vrijdagavond, nokvol en er is veel lawaai. Mevrouw Zhang let erop dat het tafeltje van Viktor Gogua snel en goed bediend wordt. De Oost-Europese diamanthandelaar is dol op de Kantonese keuken en komt al tien jaar minstens één keer per week met gasten voor lunch of diner. De Georgiër knibbelt niet op een gerechtje meer of minder en 's avonds kiest hij graag voor een robuuste bordeaux. Wanneer hij alleen komt, eet hij stevast met mes en vork, weet mevrouw Zhang. Toch kan hij in het bijzijn van Aziatische gasten, zoals vanavond, als de besten overweg met eetstokjes. Klanten als mijnheer Gogua zijn de economische ruggengraat van een goed draaiend restaurant en Zoe

Zhang verstaat de kunst om die ruggengraat te behagen.

Vanavond draagt Viktor een donkergrijs wollen pak met een brutale witte krijtstreep. Zijn pink is versierd met een brede wit-metalen ring, met een kanjer van een donkergele briljant. Met zijn lange grijze krullen en borstelige Brezjnev-wenkbrauwen lijkt hij op een universiteitsprofessor, of een dirigent.

Het Engels van zijn tafelbuur Chaim verraadt een Joodse achtergrond, maar het is veel beter verstaanbaar dan dat van Viktor.

Hun twee Thaise gasten luisteren geboeid naar waarom Medusa zich vooral specialiseert in gekleurde diamant, en hoe de juwelier al een paar van de grootste gekleurde stenen ter wereld kon herslijpen. Eén ervan, niet toevallig een roze *princess cut*, siert al jaren de vinger van een voormalige Amerikaanse *First Lady*. Uiteraard kan Chaim vanwege de confidentiële nauwe band met zijn klanten niet verklappen om welke presidentsvrouw het gaat.

Net wanneer een schitterend versierde schotel roodgebakken karper met gember midden op de grote ronde tafel geplaatst wordt, begint de BlackBerry van Viktor te gonzen. Het scherm-pje meldt 'Gabi – Meerut'.

Zijn koerier is met een belangrijke zending op weg van Antwerpen naar Meerut en een telefoontje uit India op dit uur van de nacht voorspelt weinig goeds. Viktor haalt verontschuldigend de schouders op en maakt Chaim met een kort Slavisch handgebaar duidelijk dat de geëerde gasten het eten niet moeten laten verpieteren terwijl hij het telefoontje aanneemt.

'Hé, Gabi, mijn goede vriend, ik vraag je héél even geduld, een momentje...'

Antwerpen – Stationsbuurt

Terwijl hij op het voetpad stapt, vist Viktor een pakje sigaretten uit zijn broekzak. Er wordt steeds minder gerookt in de Antwerpse diamantwereld, en Viktor is de enige die nog steeds koppig trouw blijft aan zijn zwarte Oekraïense Sobranie. Hij steekt er één op met zijn vergulde Zippo en inhaleert diep. Pas wanneer hij langzaam de blauwe rook uitademt door zijn neusgaten in de koude voorjaarslucht, zet hij het gesprek verder.

'Sorry Gabi, ik ben met zakenpartners op restaurant. Heb je de zending goed ontvangen?'

‘Wel, ik maak me zorgen. De vlucht uit Brussel is al meer dan twee uur geland en er is geen enkel spoor van je koerier.’

‘Wat bedoel je: is hij niet aangekomen? Hij was zeker aan boord toen het toestel vertrok uit Brussel, daar heb ik een formele bevestiging van. Misschien is hij opgehouden bij de douane, dat kan gebeuren met dergelijke kostbare zendingen. Heb je bij de politie gecheckt? De koerier heet Tokar. Sergei Tokar. Heb je goede contacten op de luchthaven?’

‘We hebben overal gepolst. Bij de luchtvaartmaatschappij, de douane, de politie. Hoewel de luchtvaartmaatschappij dat eigenlijk niet mag mededelen, hebben ze ons bevestigd dat hij op de passagierslijst staat. Alleen weet niemand waar hij gebleven is.’

‘Is het denkbaar dat hij op zijn eentje de luchthaven verlaten heeft?’

‘In theorie wel, maar een westerling die het land niet kent, raakt niet ver na zonsondergang. Er is zogoed als geen verlichting, er staan geen verkeersborden en hij spreekt geen Hindi. Er moet iets ernstigs zijn gebeurd.’

Viktor kijkt rond of niemand meeluistert en probeert Gabi te kalmeren. ‘Luister. Sergei is een van de beste koeriers in het vak. Hier is zeker een logische verklaring voor.’

Hij neemt nog een flinke trek van zijn Sobranie en bekijkt de gloeiende punt terwijl hij luistert naar zijn geagiteerde collega in India.

‘Dat is erg vriendelijk’, vervolgt hij. ‘Maar neem vooral *geen* contact op met de ambassade. Ik wil geen verkeerde conclusies en aandacht bij de media. Dat kunnen we missen als kiespijn. In elk geval hoeft je je geen zorgen te maken over de financiële gevolgen van eventueel verlies: zolang je niet afgetekend hebt voor ontvangst van de zending blijf ik verantwoordelijk.’

Viktor inhaleert voor de laatste keer van zijn zwarte sigaret en schiet dan met een knip het gouden peukje op straat. ‘In elk geval ben ik blij dat je me gebeld hebt, Gabi. Ik stel je openheid erg op prijs. Geef me een seintje zodra je iets nieuws verneemt, ongeacht op welk uur van de dag of de nacht. Mag ik daarop rekenen?’

Wanneer hij ingehaakt heeft, gromt hij uit zijn diepste binnenste een forse vloek. In zijn moedertaal, maar het zijn woor-

den die hij zeker nooit van zijn moeder geleerd heeft.

Hij wacht enkele seconden en vormt een nieuw telefoonnummer. Het is nog geen tien uur, maar eigenlijk zal het tijdstip hem in dit geval worst wezen.

Een goede zakenman voelt precies welke toon hij moet hanteren in een telefoongesprek met klanten of leveranciers. Ook wanneer het minder goed nieuws betreft. In het geval van Jozef Merels toont Viktor geen reserves.

‘Jozef? Viktor hier. Er is iets dik misgelopen, kameraad. Ik ben net gebeld door mijn klant in India.’

Jozef lag waarschijnlijk te suffen voor zijn tv, maar hij is meteen bij de les. ‘Oh? Gabi?’

‘Hij beweert bij hoog en laag dat Sergej niet aangekomen is. Ben je zeker dat hij in Brussel aan boord gegaan is?’

‘Tweehonderd procent. Bevestigd.’

Jozef Merels verzorgt al vele jaren de beveiliging van de internationale diamantzendingen voor Medusa. Doorgaans loopt dat goed, tot er vorig jaar een ernstig incident was. Viktor hoopt niet dat die ellende zich nu herhaalt, want zijn vertrouwensrelatie met Jozef heeft ooit betere tijden gekend.

‘Voor we andere scenario’s overlopen: kan hij met het koffertje doorgevlogen zijn? Voor eigen rekening of voor die van iemand anders?’

‘Nee, dat is uitgesloten. Sergej is blind te vertrouwen. Je kent hem zo goed als ik. Hij vervoert soms zendingen die tien keer zoveel waard zijn. Al jaren.’

Viktor tast nogmaals in zijn broekzak. Nog maar één sigaret in zijn pakje. *Merde*. Hij steekt zijn laatste troost op en probeert te genieten van de smaak.

‘Misschien is hij opgehouden aan de douane, Viktor. Je weet nooit, met een partij diamant.’

‘Dat zijn we aan het uitzoeken, Jozef. Ze bellen me zodra ze meer weten van de politie *ginderachter*. Misschien stuur ik morgen iemand naar daar. Of ik vlieg zelf. Eerst afwachten wat er gebeurd is.’

En dan de hamvraag.

‘We zijn hiervoor toch volledig ingedekt, hé?’

Het antwoord van de verzekeraar is lang en genuanceerd,

maar stelt Viktor gerust. Hij scheurt een hoekje karton uit het lege sigarettenpakje en graaft ermee naar een stukje vlees tussen zijn kiezen. ‘We gaan morgenochtend nog eens overleggen voor je de herverzekeringsmaatschappij belt: misschien is Sergei inderdaad opgehouden bij de douane of zo.’

‘Ook dat zou geen goed nieuws zijn, want niet al je stenen zijn aangegeven bij het Diamond Office. Dit is al het tweede incident op evenveel jaren. We moeten opletten voor je imago.’

‘Ja, Jozef, vaneigens besef ik dat dit al de tweede keer is! Ik doe godverdomme een beroep op experts zoals jullie om ervoor te zorgen dat dit niet zou gebeuren. Ik zet speciaal Sergei in, voor die vluchten naar India. En dan loopt het nog fout! We bellen elkaar morgen opnieuw. In elk geval, als ik iets meer verneem, ben jij de eerste die ik bel.’

Hij trekt nog één keer aan zijn sigaret en schiet het peukje opnieuw de straat op. Deze keer raakt het tot aan de overkant. *Twee-nul. Heilige Ketevan, wat een ellende toch die koeriertransporten.*

Nu die twee Thaise bezoekers op een vriendelijke manier affpoieren. Viktor kent wel een adresje in de buurt waar ze snel zullen vergeten dat hun gastheer halverwege het diner vertrokken is. Hij heeft Chaim er nog nooit alleen naartoe gestuurd, maar voor alles moet er een eerste keer zijn. Geen Visakaart nodig bij het vertier in La Montgolfière: Viktor wordt maandelijks gefactureerd. ‘*Customer Intimacy*’ heet dat in creatief boekhoudlingo. Een sterke relatie met klanten en leveranciers is de lijm die de diamantsector bij elkaar houdt. Als het op lijm aankomt, moeten de meisjes van madame Véronique voor niemand de vlag strijken.

Delhi Airport – Herentoiletten

Voor de deur van het herentoilet staat een politieman in kaki camouflage-uniform, star in de houding, een machinepistool strak voor de borst gepresenteerd. Een merkwaardig zicht om halfdrie ’s ochtends, want er is in de hele terminal verder geen kip te bespeuren. Hij salueert streng en vinnig wanneer Nitin Rihane nadert. De officier groet terug en wordt binnengelaten.

Op een luchthaven worden weleens vaker passagiers aange troffen die te hard geprobeerd hebben om hun vlieg angst te stillen met alcohol. Maar je hoeft niet zoals Nitin te beschikken over

een politiesnor van tien jaar oud om te zien dat hier méér aan de hand is dan gelazer met een laveloze toerist.

Nadat Sergei een halfuur eerder aangetroffen werd op de controleronde van een verlichtingstechnicus, werd de hele operette met hulpdiensten en politie in gang gezet. Standaardprocedure. Midden in de toiletruimte staat een brancard met daarop een kleerkast van een vent die stilaan bij zijn positieven komt. Hij is vastgesjord aan de brancard, met een steunverband om de nek. Zijn T-shirt is opengescheurd en onthult een indrukwekkende borstkas. Letsels en zwellingen aan zijn kin en oogkas laten vermoeden dat hij een flink pak rammel gekregen heeft. Dan merkt Nitin de handboei met de doorgezaagde ketting. Er ligt een slijpschijf op de rand van de lavabo. Klaar als een klontje wat er is gebeurd. Zijn collega Anupam zit geknield bij een onderhoudskarretje met werkmateriaal en verzamelt een staal van het witte poeder dat daar uitgestrooid ligt.

‘Cocaïne?’ vraagt Nitin verrast.

‘Het ruikt naar waspoeder.’

‘Waarvoor is het gebruikt?’

‘Geen idee.’ Anupam knikt zijn hoofd in de richting van de brancard. ‘Ik heb geprobeerd met hem te praten, maar hij is half van de wereld.’

Nitin gaat naast de draagberrie staan en kijkt Sergei aan. ‘Spreek je Engels?’

Sergei knikt, zonder zijn hoofd op te richten.

‘Dat wordt een flinke blauwe plek, vriend. Wat is er gebeurd?’

Sergei probeert zijn herinneringen te ordenen. ‘Het laatste wat ik me kan herinneren, is dat ik ziek geworden ben op het vliegtuig. Ik moest verschillende keren overgeven. Ook in de luchthaven. Ik denk dat ze me overvallen hebben terwijl ik zat te kotsen.’

‘Waarom ben je overvallen? Hebben ze iets gestolen?’

‘Ik ben koerier.’ Sergei heft zijn arm omhoog en toont zijn pols met het stukje doorgezaagde ketting. ‘Dit is wat ze zochten.’

‘Met hoeveel waren ze?’

Sergei denkt even na. ‘Zeker twee, ik ben niet zeker. Ik moest overgeven en toen beukten ze de deur in... of zoiets.’

‘Gewapend?’

Sergei sluit de ogen en probeert na te denken. ‘Ik weet het niet.’

De spoedarts komt naast Sergei staan en legt een hand op zijn schouder. ‘Hier hebben we later nog alle tijd voor. Eerst gaan we je verzorgen.’ Hij kijkt Nitin aan. ‘De ambulance brengt hem naar het Baghatziekenhuis. Wil je dat een van je agenten meerrijdt?’

‘Absoluut. Zolang niet duidelijk is wat er precies gebeurd is, blijft hij onder aanhouding. Minstens als getuige. Waar is zijn paspoort?’

‘Dat heb ik al opgepikt’, antwoordt Anupam.

Terwijl de brancard met Sergei naar de uitgang op straat gerold wordt, stapt Nitin terug het toilet binnen. Anupam zit nog steeds geknield bij het karretje.

‘Vingerafdrukken?’ Nitin kent het antwoord al.

‘Onbegonnen werk. In deze wc zijn vandaag minstens duizend mensen gepasseerd. Misschien wel tienduizend. Door de rondedans met die brancard zijn ook nog sporen uitgewist.’

‘Vanaf zes uur komen de eerste vluchten toe, en dan wordt het weer druk. We proberen snel af te ronden: de luchthaven heeft deze toiletten straks nodig’, weet Anupam.

‘Daar zal ik zelf wel over oordelen. Zolang het politieonderzoek loopt, blijft die deur gesloten. Al duurt dat een week. Als de luchthavendirectie dat anders ziet, moet ze maar contact opnemen met de chef. Anderzijds: hoe sneller het toilet weer normaal gebruikt wordt, hoe kleiner de kans dat hierover vragen worden gesteld. Ik denk niet dat iemand gebaat is met mediabelangstelling.’

‘Er is een ploeg van de technische recherche onderweg, ik verwacht hen elk moment’, zegt Anupam.

‘Waarom was zijn T-shirt opengescheurd? Heeft de arts dat gedaan?’

‘Nee, ze hebben hem zo gevonden.’

Antwerpen – Het Eilandje

Albertien staat recht van haar knutseltafel en loopt om het kook-eiland heen tot bij de koelkast. Ze kleedt zich niet als een tiener om er wat jonger of slanker uit te zien, maar omdat ze niet maalt

om modevoorschriften. Een overmaatse keukenschort heeft de dikke roze trui al behoed voor verfsplekken in alle kleuren van het spectrum. Twee kleurpotloden houden haar opgestoken blonde krullen op hun plaats.

Vriendinnen verzekeren haar dat ze meer moet buitenkomen als ze een geschikte partner wil vinden, maar vrijdagavond is háár avond, zonder gezelschap. Na het werk twee uur aikido, daarna thuis een heet bad. Mojito en thuisgeleverde sushi, gezellig wat modelbouwen en keihard Pink Floyd in de koptelefoon.

De grote knutseltafel tegen de bakstenen muur onderstreept het industriële verleden van dit gebouw. Het kookeiland in teakhout dient als bar en eettafel. Er is geen enkel schilderij of kunstwerk in deze studio te vinden, maar elke horizontale oppervlakte staat volgeparkeerd met vinylfiguurtjes. Ze zijn identiek, maar allemaal verschillend bewerkt en geschilderd. Sommige tonen de herkenbare gelaatstreken van bekende artiesten of politici, andere zijn zombie of vampier, of ze slepen zelfs uitpuilende ingewanden achter zich aan. Niettemin zien ze er op een of andere griezelige manier zonder uitzondering snoezig uit.

Dit is niet de vrijetijdsbesteding die je meteen zou verwachten van een securitydirecteur, maar met dit werk won ze al tientallen prijzen en vermeldingen op gespecialiseerde beurzen en forums.

De telefoon op het aanrecht rinkelt. Op het schermpe verschijnt de foto van een van haar vinylpoppetjes, met een ooglap. *Jozef Merels*. Een telefoontje van je baas is niet waar je zit op te wachten om halftwaalf op een vrijdagavond. Ze weet dat ze er spijt van krijgt als ze deze oproep aanneemt, maar haar nieuwsgierigheid overwint, zoals altijd. Ze zet haar koptelefoon af.

‘Van der Valk.’ Kort.

‘Goedenavond, Albertien. Ik had eerder vanavond al eens geprobeerd je te bellen. Ik heb je toch niet gewekt?’

‘Neenee. Ik had mijn koptelefoon op en ik heb het niet gehoord. Wat scheelt er?’

‘Er is waarschijnlijk opnieuw een overval gebeurd op een zending diamant.’

‘Bij ons? Een van mijn klanten?’

‘Medusa.’

‘Oooh shit.’ *Alarmfase rood, beman de sloepen, vrouwen en kinde-*

ren eerst. 'De vlucht naar Genève van vanavond of de grote zending van vanochtend naar India?'

'Delhi. De koerier is spoorloos. Sergei. We weten nog niet wat er juist gebeurd is. *Als* er wat gebeurd is. Misschien is hier een goede verklaring voor. Hij is met zekerheid vertrokken in Brussel, maar is niet komen opdagen bij aankomst. Het is daar nu drie uur in de ochtend. Binnen een paar uur zullen we meer weten. Ik zou morgenvroeg met je willen afstemmen wat we Viktor moeten vertellen.'

'Telefonisch of op kantoor?'

'Ik denk dat we het best op kantoor afspreken. Denk je niet?'

'Halfneges is wel oké... Oh *fok*, Jozef, laat het niet waar zijn.'

'Laat ons daar voorlopig van uitgaan. Als morgenochtend zou blijken dat er inderdaad niets aan de hand is, bel ik je nog tijdig, dan hoef je niet te komen.'

'Oké. Tot morgen!'

Ze haakt in en stapt naar de diepvriezer. Ze gooit extra ijsblokken bij de halflege mojito en verzuipt ze onder een gulle scheut rum. Ze knijpt er nog een halve limoen bij en slentert naar de salon. Die beperkt zich tot één ruime lederen bank in basketbaloranje, en een bruin/wit koeienvel. Met één hand scheidt ze de kleine grijze tijgerpoes die op de armleuning van de bank ligt te slapen en drukt het kint tegen haar volle boezem.

'Kom eens bij mama, lui spook. Die dommeriken zijn toch niet te geloven hé, Madelief? Dikke macho's. Spijtig dat ze niet zo slim zijn als jij. Ze zouden die diamanten beter aan ons geven als ze er toch zo slordig mee omgaan. Zeg het eens, wil de mooiste prinses van Antwerpen nog iets eten voor we gaan slapen?'